

Николай Лилиев

Като далечен спомен
гаснат...

Като далечен спомен гаснат
пустинни брегове, и раснат
тревожни сенки в моя път.

Липите шепнат твойто име
и те зоват, неназовими,
на любовта в незнайний кът.

Звезда, удавена сред мрака,
душата тръпне и те чака,
сама, забравена в света.

А вихром времето отлита,
и ето, черни мрежи сплита
пред моите очи нощта.

КРАЙ

© 1922 Николай Лилиев

Източник: Словото

Набиране: Инна Атанасова, Галина Игнатова или Рейни

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/7756>]